

μια φορά κι έναν καιρό στα πολύ παλιά τα χρόνια
υπήρχε μια μυστηριώδης πόλη η Tar.
εκείνο τον καιρό, όλες οι πόλεις ήταν άθικτες και ευδοκιμούσαν.
όταν κηρύχθηκε ο ακήρυκτος πόλεμος και ήλθε η μεγάλη κατα-
στροφή, όλες οι πόλεις κατέρρευσαν, εκτός από την Tar.
η Tar υπάρχει ακόμη ξέρεις, αν ξέρεις πού θα τη βρεις.
κι όταν φτάσεις εκεί, θα σου προσφέρουν κρασί και νερό,
και θα παίζεις με ένα γραμμόφωνο.
κι όταν φτάσεις εκεί, θα βοηθήσεις να μαζέψουν σταφύλια,
και θα σπκώσεις σκορπιούς κάτω από άσπρες πέτρες.
όταν φτάσεις εκεί, θα γνωρίσεις την αιωνιότητα.
θα δεις ένα πουλί που πίνει μια σταγόνα νερό από τον ωκεανό,
κάθε εκατό χρόνια.
όταν φτάσεις εκεί, θα κατανοήσεις τη ζωή και θα γίνεις γάτα,
φοίνικας, κύκνος, ελέφαντας, μωρό και γέρος.
θα είσαι μόνος και με παρέα.
θα αγαπήσεις και θα αγαπηθείς, μοιραζόμενος τον ίδιο χώρο και
ο δικός σου θα είναι ο ασφαλέστερος.
καθώς θα πλησιάζεις θα βρεις την έκσταση.
θα σε κατακλύσει και δεν θα σε εγκαταλείψει ποτέ.

ας παίξουμε.

- εάν είσαι ένας διάσημος πιανίστας και σου κόψω το ένα χέρι;
- θα γίνω ένας διάσημος ζωγράφος.
- κι αν σου κόψω και το άλλο;
- θα γίνω ένας διάσημος χορευτής.
- κι αν σου κόψω το ένα πόδι;
- τότε θα γίνω ένας διάσημος τραγουδιστής.
- κι αν σου κόψω το κεφάλι, τι θα κάνεις;
- όταν πεθάνω το δέρμα μου θα γίνει ένα όμορφο τύμπανο.
- κι αν σου κάψω το τύμπανο;
- θα γίνω σύννεφο και θα παίρνω οποιοδήποτε σχήμα.
- κι αν το σύννεφο διαλυθεί;
- θα γίνω βροχή και θα προκαλέσω πολέμους.
- κέρδισες!
- θα μου λείψεις όταν φύγεις.
- πού είναι το σπίτι σου;
- εκεί που αφήνω τη σέλα μου.

αν ποτέ νιώθεις μόνος, ψάξε για τη μυστηριώδη πόλη Tar.
tar-tar-tar.

τόσο κοντά μας, κι όμως τόσο μακριά.

fernando arrabal - alexandaro jodorowsky - μιχάλης κόκκινος

michael

seek to find how you want,
to live your life.
and when you find it,
put it into practice.

however, whenever,
you discover something,
stop!

because ..., that something,
either small or big,
could be, or could have been,
that you for a lifetime sought.

μικάλης

ψάξε να βρεις το πώς θέλεις,
να ζήσεις τη ζωή σου.
όταν το βρεις,
κάντο πράξη.

όμως κάθε φορά, στιγμή,
που ανακαλύπτεις και κάτι,
σταμάτα!
ζήστο, και μετά προχώρα.

γιατί.., αυτό το κάτι,
το μικρό ή το μεγάλο,
μπορεί να είναι ή να ήταν,
αυτό που μια ζωή ζητούσες.

αναπνέω

τη μικρή αυτή άσπρη λόγχη,
ένιωσα βαθιά μέσα στο μικρό μου κόσμο.
την μικρή αυτή άσπρη λόγχη,
αγάπησα σα μια άσπρη φάλαινα,
που τη σκότωνα για λάδι.
τη μικρή αυτή άσπρη λόγχη,
την έμπηξα βαθιά μέσα στο συκώτι,
και το αίμα χύθηκε σαν άσπρη θάλασσα.
αυτή την άσπρη θάλασσα θα πιω,
από το άσπρο νούφαρο.
αυτή την άσπρη κόλαση θα κεντήσω,
με αυτή τη μικρή άσπρη λόγχη
και θα ζητήσω την αγάπη.
στα τέσσερα λεπτά, στους τέσσερις θανάτους,
στις τέσσερις φορές τη θάλασσα αναπνέω,
αναπνέω, αναπνέω, αναπνέω.

ζήτω

το μέλλον είναι αβέβαιο
και το τέλος πάντα κοντά.

φορώ στα δάκτυλα δακτυλίδια,
για να ερημώσω έναν κόσμο,
που ήδη έχω εγκαταλείψει.

ο χρόνος της γραφής μου
έχει μια αδύνατη συνθήκη.
ο τόπος της γραφής μου
έχει, χωρίς άλλο,
κατατεθεί σε πεδίο μάχης.

ζήτω οι άνθρωποι, που έχουν πτηθεί.
ζήτω οι άνθρωποι, που έχουν πληγωθεί.
ζήτω η αναγνώριση της ήττας,
γιατί από αυτήν άρχεται η ελευθερία.

ζήτω η ελευθερία.
ζήτω η ελπίδα της νίκης.
ζήτω αυτός που έχει μείνει μόνος
και δεν έχει πιστέψει.

ζήτω το ποτάμι.
ζήτω η θάλασσα.
ζήτω ο ωκεανός
και τέσσερις φορές ζήτω.

χαζή γυναίκα

ήταν η ώρα και η στιγμή,
που αυτή η γυναίκα έκλεινε την πόρτα.
πίσω της, ένας μικρός άνεμος
έπιανε τα μαλλιά της.

δεν ήθελε άλλη στιγμή,
παρά εκείνη μόνο, να πεθάνει.
δεν ήθελε άλλη στιγμή,
παρά εκείνη μόνο να πει, εδώ είμαι.

είχε λατρέψει εκείνη τη γυναίκα.
τα λουλούδια που άνθιζαν στον ώμο της.
την ανάσα της,
που ποτέ δεν θα ανάσανε ξανά.

επτά

αυτή ήταν η ζωή μου.
το λουλούδι που μύρισα,
η αγάπη που πρόδωσα.
η ανατολή που μου έδειξε,
το πώς οι άνθρωποι πεθαίνουν.
ένας γλάρος μέσα στη ζεστή θάλασσα,
που βαθιά ακούμπησε την κρύα νύχτα.

κι όταν ήρθε αυτή η νύχτα
ήταν το τέλος μιας αγάπης,
που δεν είχα ζήσει,
παρά μονάχα τυφλός.
τυφλός λεβέντης κτυπούσα
τα μαύρα και τα κόκκινα ταμπούρλα,
κι ήταν η αλήθεια μακριά.

τώρα κοιμάμαι άσπρος
μέσα σ' ένα όστρακο
σ' έναν κάμπο δίχως φρούτα.
μα ξάφνου είδα τη σκύλα,
κοίταξα τη φάλαινα
που ερχόταν από το βορρά
και θύμωσα πολύ.

δεν έχω τίποτε άλλο.
δεν έχω τίποτε άλλο.
δεν έχω τίποτε άλλο.
αυτή ήταν η ζωή μου.
αυτή ήταν η ζωή μου.
αυτή ήταν η ζωή μου.

αυτό το τίποτα θα το κτυπήσω μέχρι τέλος.

seven

that was my life.
the flower that i smelt,
the love that i betrayed.
the east that showed me,
how people die.
a seagull in the warm sea,
which deep down touched the cold night,

and when that night came
it was the end of a love,
that i had lived,
but only blindly.
blind young man i struck
the black and red deck of cards,
and the truth was far away.

now i am asleep in white,
inside a shell,
in a field without fruit.
but suddenly i saw the bitch,
i looked at the whale,
which came from the north
and i became enraged.

i don't have anything else.
i don't have anything else.
i don't have anything else.
this was my life.
this was my life.
this was my life.

i will strike this nothing until the end.